

Είναι να αναρωτιέται κανείς, τι κίνητρα έχει ένας άνθρωπος προκειμένου να αναλάβει το τραχύ έργο της υπεράσπισης ενός εγκληματία, ο οποίος έχει ομολογήσει και η υπόθεση έχει πλήρως εξιχνιαστεί.

Ο πρώτος λόγος είναι, διότι αυτό αποτελεί το επαγγελματικό αντικείμενο του ποινικολόγου. Αυτό επέλεξε να κάνει, αυτό κάνει. Είναι ένας υπερασπιστής. Σε μια πολιτισμένη κοινωνία, ακόμα και ο αισχρότερος των υποδίκων δικαιούται μια τίμια δίκη. Ας αναφερθεί εδώ, το παράδειγμα του Anders Behring Breivik, δολοφόνου 77 ανθρώπων, ο οποίος κρίθηκε ψυχικά υγιής και ένοχος. Όσο, τέλος πάντων, ψυχικά υγιής μπορεί να θεωρηθεί κάποιος με τέτοιες ακροδεξιές ιδέες.

Ο δεύτερος λόγος, και για κάποιους σημαντικότερος, είναι το χτίσιμο μιας καριέρας. Με ολίγον από θεατρικότητα, θα βγουν στα μέσα μαζικής εξημέρωσης, θα πλασαριστούν και στο γυαλί της οικουμενικής αποβλακότριας, θα ακουστούν, θα γίνουν γνωστότεροι, θα μεγαλώσουν οι δουλειές, κι έτσι θα ανεβούν ταχέως τα κοινωνικά σκαλοπάτια.

Οι πλέον δόκιμοι και συμβατοί σε αυτές τις τακτικές, οι οποίοι έχουν ξεκινήσει από χαμηλά, βάζοντας τα ραντεβού του απογεύματος την ίδια ώρα προς δημιουργίαν εντυπώσεων και μπούγιου, αργότερα θα αποκτήσουν οικονομική ισχύ, στιβαρό επαγγελματικό προφίλ, δυναμικά διαζύγια, ενδεχομένως και άλλες δραστηριότητες, καθώς και εγγυημένη προβολή. Είναι κι αυτό ένα σόου, θέαμα εις την ελληνικήν, ένα σπέσιαλ υλικό για τα ταμπλόιντς.

...εξ' άλλου ήταν ένα όμορφο ζωντανό, με ωραιοτάτη κόμμωση,

Χτίστηκαν καριέρες, κάπως έτσι. Από το πρόβλημα, το λάθος, το έγκλημα, την καταστροφή των άλλων. Δεδομένο, αυτό. Η παραβατικότητα και η κίνηση έξω από το νομικό πλαίσιο, όποιο και να είναι αυτό, επιφέρει τέτοιου είδους παρενέργειες.

Τμήμα του κόσμου πάντα θα παρανομεί, κάποιοι παραβάτες θα συλλαμβάνονται και κάποιοι θα καταδικάζονται, είτε οι υπερασπιστές τους έκαναν καλή δουλειά, είτε όχι. Η δικαιοσύνη οφείλει να παραμένει τυφλή. Οι δικαστές όχι.

Τέλος πάντων, η ταπεινότητά μου, έκαμε όλο τούτον τον αφελή πρόλογο, προκειμένου να πείσει το αναγνωστικό κοινό, ότι δεν έχει παρόμοιες προθέσεις, προκειμένου να αναλάβει, αυτοβούλως και μάλιστα αυτοκλήτως, τον μόνιμον κατηγορούμενον της προσφάτου Ελληνικής σκηνής.

Τον διαβόητο, τον πολλά υβρισθέντα, τον μονίμως κατάπτυστον χαρακτήρα που επιθυμεί το θάνατο της κατσίκας του γείτονα. Ένας, φανερά φορτωμένος με όλα τα συμπλέγματα του κόσμου, μισάνθρωπος, αποτυχημένος, τεμπέλης, ανίκανος, θρασύδειλος, κακός. Κατ' ουσίαν, είναι ο φονεύς της αιγός του γείτονος, είτε το έγκλημα διεπράχθη, είτε όχι.

Είναι όμως έτσι; Ή έστω μόνον έτσι;

Η ανάγνωση του κατηγορητηρίου, κάμει λόγο κατ' αρχάς για τα κίνητρά του. Ότι δηλαδή επειδή είναι ανεπρόκοπος, οκνηρός και ζηλόφθων, έχει αποτύχει πλήρως σε κάθε του δραστηριότητα. Σε αντίθεση με το γείτονα οποίος είναι προκομένος, εργατικός και έχει καταφέρει να θεωρείται επιτυχημένος.

Έτσι η αποτυχία του, τον οπλίζει με ασύδοτη κακία, και καθώς αδυνατεί να αγοράσει και να συντηρήσει γίδαν τινάν, εύχεται τον θάνατον της αιγός του γείτονος. Υπάρχει και η σκοτεινή πιθανότητα, ότι δεν αποκλείεται, κάποια νύχτα, θολωμένος από το πάθος του, να αποπειραθεί να φαρμακώσει το άτυχο θηλαστικό. Ο φόνος, ως γνωστόν, είναι αναπόσπαστο στοιχείο της ...αδούλωτης ελληνικής επαρχίας. Για τον έρωτα, της Γκόλφως εξαιρουμένης, υπάρχουν αμφιβολίες.

Το κατηγορητήριο αναγνώσθηκε, ο κατηγορούμενος το άκουσε ήρεμος, με ένα βλέμμα λυπημένο, και ανέλαβε ο υπερασπιστής του, τα περαιτέρω.

Ούτος, εκκίνησε, περιέργως. Καταδίκασε κάθε κακόβουλη, ζηλόφθονη, εκδικητική σκέψη και πράξη. Αποδέχτηκε μάλιστα εν μέρει τις κατηγορίες, σε επίπεδο ευχής μοναχά. Αμέσως όμως, έσπευσε να διευκρινίσει ότι ελέχθησαν σπανίως και εν βρασμώ ψυχής. Ακολούθως, μπήκε στη διαδικασία να ερευνήσει, να ερμηνεύσει, το γιατί, το πως δημιουργήθηκε αυτή η συμπεριφορά. Να ανακαλύψει τις αιτίες δημιουργίας της.

Πήγε, χρονικά, πολύ πίσω στο παρελθόν, ανατρέχοντας σε ακλόνητα ιστορικά στοιχεία, που στοιχειώνουν γενιές και γενιές. Έκανε λόγο για πελώριες αδικίες, για έλλειψη κοινωνικής συνοχής, για κατηγορίες πολιτών με προδιαγραμμένη πορεία επιτυχίας ανεξαρτήτως ικανοτήτων, και αντίστοιχα για άλλες κατηγορίες πολιτών με βέβαιη πορεία στο μονοπάτι αποτυχίας, επίσης ανεξαρτήτως δεξιοτήτων.

Στην ουσία περιέγραψε τις αδυναμίες της πολιτείας να φανεί δίκαιη, να προσφέρει ίδιες ευκαιρίες στους πολίτες της, να γεφυρώσει τις κοινωνικές ρωγμές, να θάψει το μίσος. Εννοείται ότι όλα τούτα έχουν τόσο βαθιές ρίζες, όσο και η ύπαρξη της ίδια της πολιτείας. Υπήρξαν εποχές που γνώρισαν απάνθρωπες διαστάσεις, εποχές ύφεσης και ελπίδας, μα και εποχές βουβής καταστολής και απελπισίας.

Αυτές οι τελευταίες είναι οι πλέον επικίνδυνες, διότι αφενός αποκόβουν κάθε πιθανότητα για αγορά κατσίκας, όποιες και αν είναι οι προσπάθειες, αφετέρου διότι συντηρούν ένα κλίμα αδιαφορίας και ποτίζουν το δένδρο της μισαλλοδοξίας.

Όταν λοιπόν η απογοήτευση αρχίζει να έχει πρωταγωνιστικό ρόλο στη ζωή, όταν ακόμα και η σύγκρουση δεν έχει τίποτα να προσφέρει, ούτε καν ένα ηρωικό φινάλε, η ζωή παίρνει πορεία φθίνουσα και τότε αναπόφευκτα, συμβαίνουν πολλά δυσάρεστα.

Οφείλουμε λοιπόν, να καταδικάσουμε την κακία, ακόμα και την ευχολογία της, αλλά ταυτόχρονα οφείλουμε να εντοπίσουμε τις ρίζες της και να την θεραπεύσουμε στο μέτρο του δυνατού, κατέληξε ο υπερασπιστής.

Μεσολάβησαν στιγμές αμηχανίας σε ένα βουβό ακροατήριο. Ο προεδρεύων έκλεισε το μικρόφωνο, έβαλε μια κόλα χαρτί ανάμεσα σε αυτόν και τον εισαγγελέα, κάτι ελέχθη και εντός ολίγου ανακοίνωσε την απόφαση, που ήταν απαλλαχτική.

Ο κατηγορούμενος παρέμεινε ήρεμος, μα το βλέμμα του δεν έχασε κάτι από την αρχική του λύπη. Ήξερε καλά, ότι δεν μπορούσε ούτε θριξ της αιγός να απειλήσει, πόσο μάλλον να ευχηθεί τον θάνατό της. Εξ' άλλου ήταν ένα όμορφο ζωντανό, με ωραιοτάτη κόμμωση, που όλως προσφάτως είχε γεννήσει. Σε τίποτα δεν έφταιγε αν βρισκόταν στην αυλή του γείτονα.

Η απαλλαχτική απόφαση όμως, ουδόλως άλλαζε την καθημερινότητά του. Δεν είχε πολλούς λόγους να αποχωριστεί τη λύπη του. Στον αντίποδα, ο υπερασπιστής του, με την αισιοδοξία των νιάτων, την επιστημονική βάση και την χαρά μιας κερδισμένης υπόθεσης είχε λόγους να ελπίζει ότι συνεισφερε κάτι στην αλλαγή του κλίματος.

Ωστόσο, το βράδυ που θα τελείωνε την ανάγνωση του «ωραίου λοχαγού» του Κουμανταρέα είχε αναγκαστεί να λησμονήσει ένα κομμάτι της πρωινής του αισιοδοξίας. Το ίδιο βράδυ, ο απαλλαχθείς κατηγορούμενος, περνούσε το χέρι του στην αυλή του γείτονα και χάιδευε στοργικά το νεογέννητο κατσικάκι.

Η ζωή συνεχιζόταν με τα ίδια αδιέξοδα αλλά και στίγματα αισιοδοξίας, όπως ένα χάδι σε μια κατσίκα που δεν σου ανήκει και πιθανόν δεν αξίζει σε εκείνον που ανήκει.

